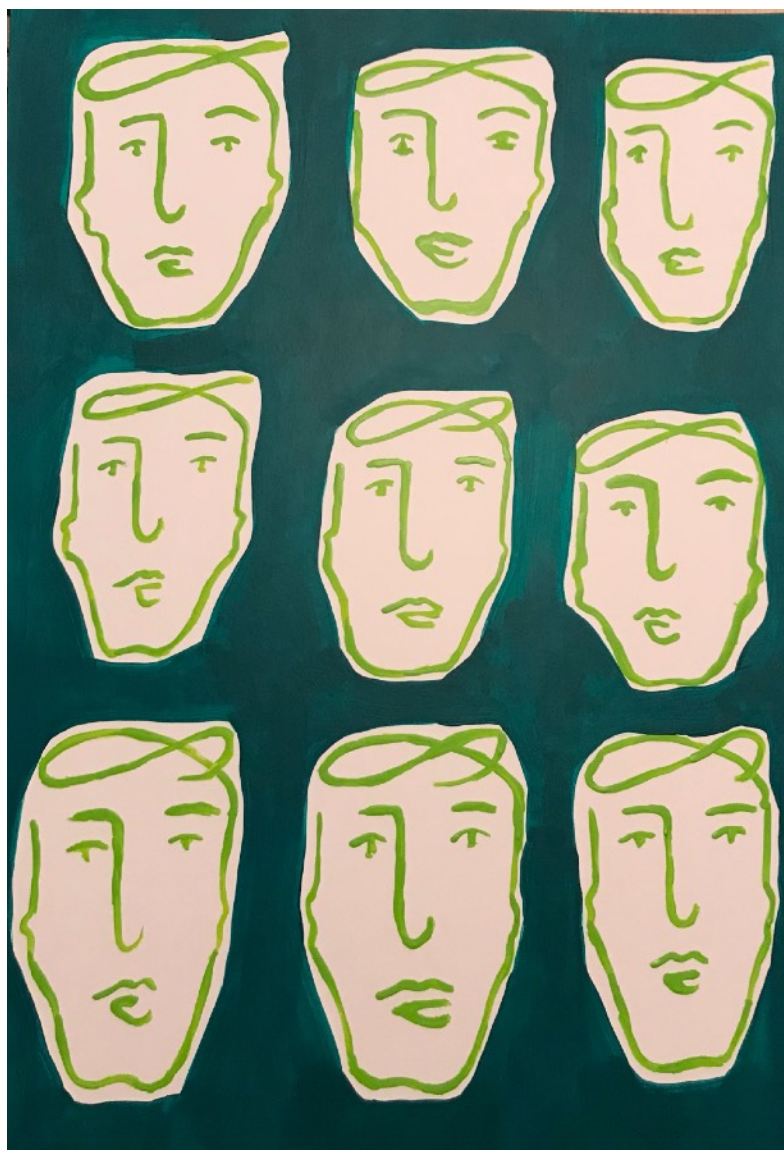

Proposta per a l'exposició d'obres a la UPF 2021

Em dic Elena Camilla Bota Månsson, tinc 20 anys i estic cursant el tercer any en el grau d'Humanitats. Les feines que he realitzat sempre han estat durant la temporada d'estiu a Mallorca (que és el meu lloc d'origen) i relacionades amb l'hostalaria, i per tant no han tingut res a veure amb l'àmbit artístic/creatiu. Tot i això, sempre he sentit una gran passió per aquest àmbit, o més ben dit, una necessitat, perquè és un lloc on sempre hi he trobat una recompensa, satisfacció. De molt petita vaig assistir a unes classes de dibuix i pintura, però eren més aviat lúdiques, i durant la secundària vaig estar cursant dibuix artístic fins a l'últim curs. Vaig elegir Humanitats pel meu interès en les arts i tota mena de manifestació cultural, i tot i que m'he dirigit més aquest any cap a una línia més literària no estic abandonant l'artística. M'agradaria en un futur poder encaixar dins un món laboral relacionat en l'art, i si no, almenys, que aquest sempre m'acompanyi com a un refugi al qual pugui acudir sempre que ho necessiti.

Durant aquests darrers anys universitaris havia deixat de banda aquesta creativitat, erròniament havia pensat que no tenia el temps necessari o que ja no m'apassionava tant. Clar que aquesta idea sempre desapareixia en el primer instant que recorria a una activitat creativa. Puc afirmar que el meu nivell màxim de concentració s'ha manifestat sempre en aquestes activitats, en les quals pos tota la meva passió i sempre cerc una manera de superar-me i buscar la perfecció, intentant arribar a plasmar la idea que tinc en la ment de la manera més realista.

Aquest últim any i mig ha sigut molt complicat, per tots nosaltres com a societat. També ha sigut un any difícil per mi en l'àmbit personal i encara em queden molts reptes per superar. Aquestes obres tracten d'això. En elles he volgut mostrar els moments bons, els dolents, i aquells en els quals un mateix no sap molt bé com se sent. No és ben bé un intent d'alliçonar, sinó d'ensenyar la meva experiència. Vaig començar amb aquesta línia durant l'estiu, i el més adient seria dir que va ser un intent terapèutic realment. I així va ser. Feia anys que no pintava i quan vaig començar em vaig adonar que no pensava en res més, que era només jo i el que estava pintant, el meu pensament tan sols consistia en meditar la següent traça que faria. Un dia vaig fer una cara que em va resultar molt particular, i d'aquest punt va néixer una mica tot. Aquestes cares semblen iguals, però alhora són totes diferents, a vegades estan més expressives i a vegades se'ns mostren més bé indiferents. Cadascú les interpreta d'una manera diferent; curiosament jo veig en elles trets d'alguns dels meus familiars, però sempre es diu que trobem en l'art elements personals. Els primers exemplars els tinc a Mallorca, encara no he trobat la manera de transportar-los a causa de la seva mida, i les que present a continuació són les que he fet aquí a Barcelona.

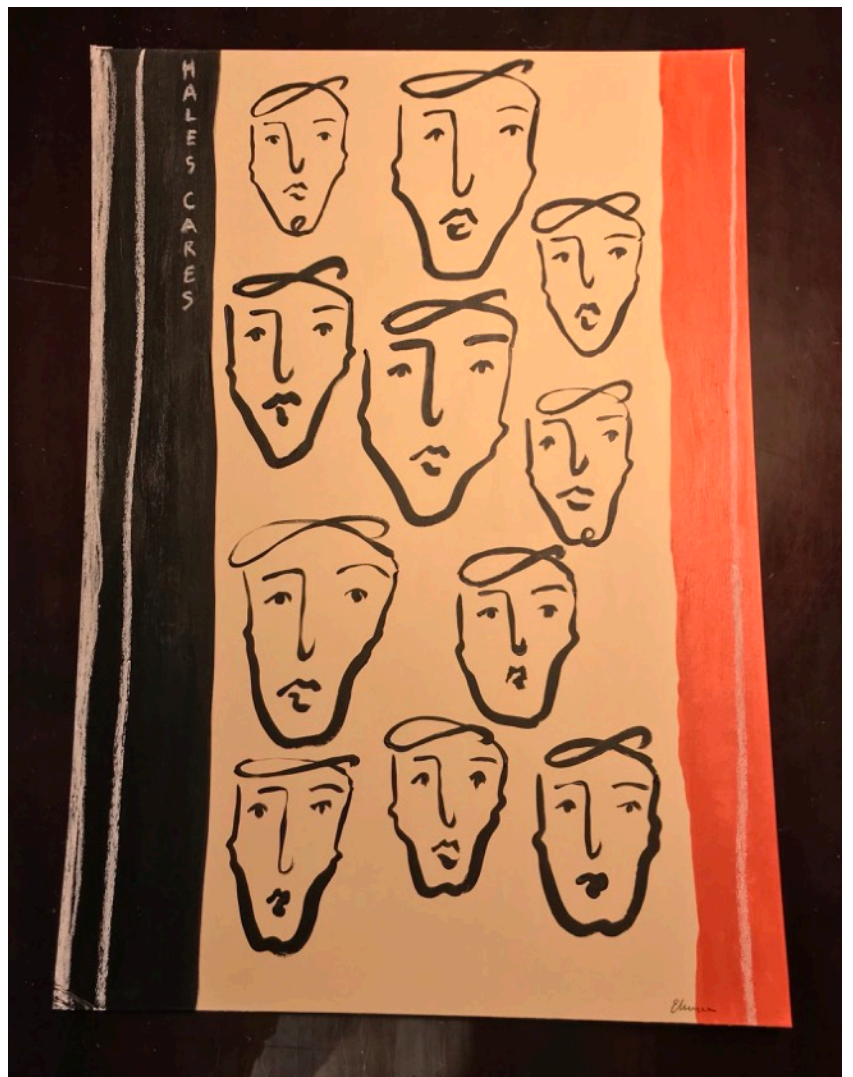
Són fetes amb pintura acrílica, i en algunes hi trobem també ceres, sobre pànkàster (27.7 x 19.5 cm). Aquest material té una textura acartonada dura, per tant és fàcil d'exposar si està subiecta dins un marc o un element que la subjecti verticalment i en suspensió. Totes segueixen la mateixa línia, algunes representen moments o etapes més alegres i algunes altres són més reflexives o pessimistes. Són un exemple d'introspecció, de costes amunt i costes avall, i són, especialment, un exemple de què tots podem trobar refugi dins l'art. Aquest és el missatge principal que voldria transmetre: l'art

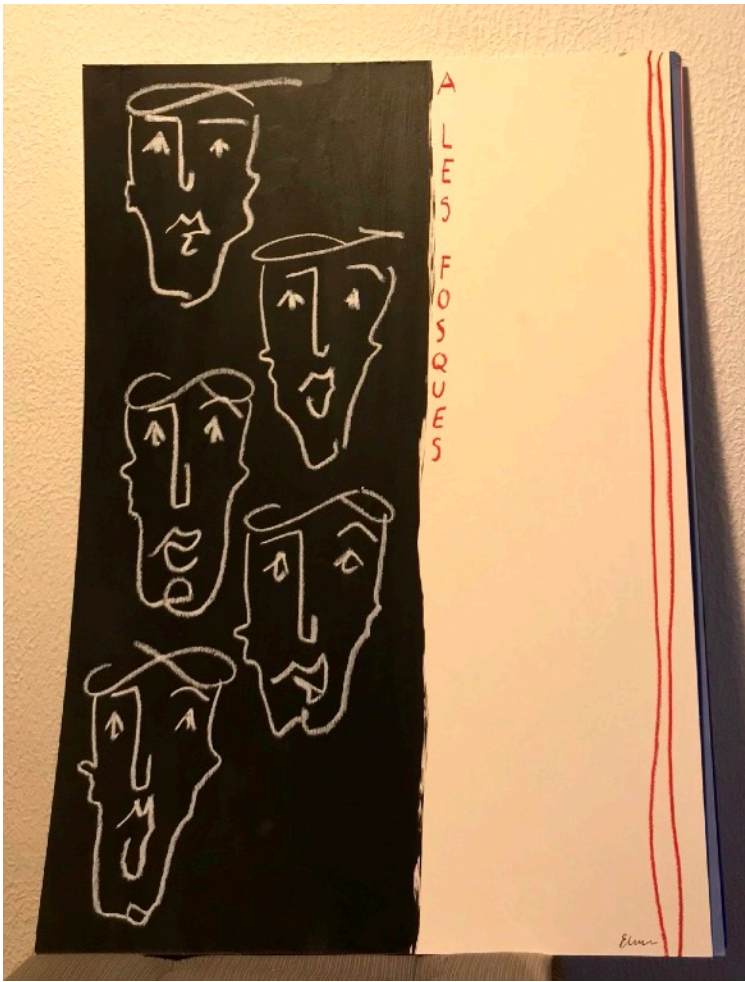
com a salvació. No importa si ets o no ets una persona creativa, o la forma en la qual arribis a aquesta sensació d'alliberament, sinó que sigui un mètode que t'ajudi a alliberar-te de la resta que et manté fermat. En aquests moments consider que és de màxima necessitat, perquè a banda dels inconvenients personals de cadascú tota la nostra societat s'ha vist afectada. És el moment de comprovar-ho i seguir endavant.

A continuació deix les fotografies de les obres. La meva intenció és que, sense importar al nombre de persones a qui arribin, aquestes es puguin sentir identificades a la seva manera i amb les seves pròpies experiències i decideixin trobar allò que les faci sentir lliures:

Elena Camilla Bota Månsson